15 ianuarie:

Sf. Pavel Tebeul (†341)

Avva Antonie a văzut în văzduh cetele îngerești și soboarele prorocilor și ale apostolilor, iar în mijloc era sufletul Sfântului Pavel Tebeul, mai curat decât soarele, suindu-se spre cer.

---

15 ianuarie:

Sf. Ioan Colibașul (†450)

„Din pruncie iubind cu căldură pe Domnul, lumea și cele frumoase ale lumii ai părăsit și ai sihăstrit în chip desăvârșit; ți-ai ridicat coliba înaintea porților părinților tăi; zdrobit-ai cursele demonilor, preafericite; pentru aceasta pe tine, Preacuvioase Părinte Ioan, Hristos după vrednicie te-a preamărit."

ANUNȚURI

Se reia rânduiala săvârșirii parastaselor, având a-i pomeni la 40 de zile pe prunca **Sara-Anamaria, Dan Antoci**, dar și la 9 zile pe sora **Lidia**, cea adormită în prima zi a acestui an. Despre ea am aflat că într-un fel a dus o viață apropiată de cea a nebunilor pentru Hristos, întrucât a ales de bunăvoie sărăcia, pentru a avea mai mare libertate și a trăi mai aproape de Dumnezeu. Dumnezeu să-i odihnească!

ȘTIRI

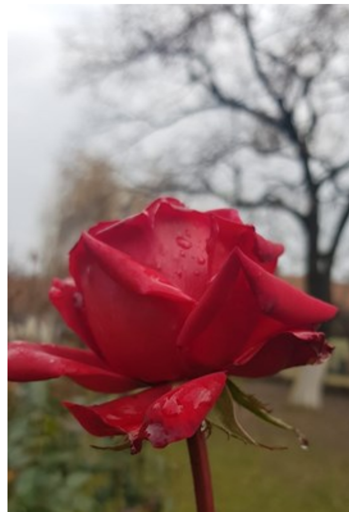
• În 2020, aproape 43 de milioane de copii au fost uciși prin avort. Prin comparație, bolile infecțioase au ucis 13 milioane de oameni, cancerul a făcut 8,2 milioane de victime, fumatul 5,1 milioane, consumul de alcool 2,5 milioane, noul coronavirus 1,8 milioane, iar accidentele rutiere 1,4 milioane. Astfel, statisticile arată că avortul a ucis anul trecut mai mult decât cancerul, malaria, SIDA, fumatul, alcoolul, pandemia de Covid-19 și accidentele de mașină la un loc.

• La Catedrala Patriarhală a fost proclamat *Anul omagial al pastorației românilor din afara României și Anul comemorativ al celor adormiți în Domnul; valoarea liturgică și culturală a cimitirelor în Patriarhia Română*. Patriarhul a prezentat icoana reprezentativă a Anului omagial 2021 și a motivat întrebuințarea acesteia. În icoană apar trei sfinți care s-au născut pe teritoriul țării noastre, dar care au mers în afara țării în misiune duhovnicească: Sf. Cuvios Ioan Casian, hirotonit diacon de Sfântul Ioan Gură de Aur, originar din Dobrogea; a trăit la sfârșitul secolului al IV-lea. Sf. Cuvios Dionisie Exiguul care a trăit la sfârșitul secolului al V-lea, fiind părintele caledarului creștin. Sf. Cuvios Ioan Iacob de la Neamț, care a trecut la Domnul în anul 1960, în pustia Hozevei din Țara Sfântă, moaștele sale fiind descoperite intacte 20 de ani mai târziu, în 1980. El a scris aceste versuri:

Fii pribegi ai țării mele / Necăjiți între străini / Nu uitați menirea voastră / De Români și de Creștini!

Florile iernii







Așteptăm întrebările, sugestiile și eventualele colaborări pe adresa revista.maximina@gmail.com sau la tel. 0734.194.372. Mulțumim tuturor pentru rugăciuni și ajutor financiar.

Numărul 1 (XX) 10 ianuarie 2021

MAXIMINA

Foaie ortodoxă pentru suflet

10 ianuarie:

Sf. Grigorie de Nyssa (†396), fratele Sf. Vasile cel Mare.

„Fiecare din noi este pictorul propriei sale vieți. Sufletul nostru e ca o pânză; virtuțile sunt culorile; Iisus Hristos este modelul pe care trebuie să-L pictăm."



Ce căutăm în Noul An?

Cuvânt al Sfântului Iustin Popovici



Iată-ne de Anul Nou... Ce este această noapte, ce este clipa, ce este ora, ce este timpul? Oare ce numim noi, oamenii, timp? Timpul, acesta este un râu imens în josul căruia Domnul a împins tot ceea ce a creat: cerul, soarele, stelele, pământul, oamenii de pe el, fiecare lucru, fiecare ființă. Toate acestea le-a împins în josul șuvoiului timpului. Încotro curge acest râu, încotro ne poartă, încotro mergem purtați de șuvoiul acestui râu de nestăvilit pe care noi îl numim timpul?

Timpul. Ce este timpul? Timpul este intrarea în veșnicie. De aceea este timpul nespus de important pentru noi, important ca și veșnicia în cealaltă lume. De aceea *este fiecare zi foarte importantă în viața noastră, fiecare noapte*; nu, fiecare clipă, căci de fiecare clipă depinde veșnicia noastră. Da, timpul este intrarea în veșnicie. Aceasta este, fraților și surorilor, concepția evanghelică a timpului. Înțelegerea timpului de către Hristos. Timpul ne este dat ca prin el să câștigăm veșnicia. Iată, o astfel de semnificație are timpul.

Biserica în această lume nu este nimic altceva decât un atelier dumnezeiesc în care timpul se transformă în veșnicie, atelier dumnezeiesc care ne învață înțelepciunea, pentru ca fiecare zi să o transformăm în veșnicie, fiecare clipă proprie să o umplem cu ceea ce este veșnic, de la început până în ziua de azi și din ziua de azi până la Înfricoșătoarea Judecată și în toată veșnicia. Biserica lui Hristos este un atelier dumnezeiesc care transformă timpul în veșnicie.

Ați auzit cuvintele Mântuitorului, din Evanghelia de Anul Nou. El spune: „Am venit să propovăduiesc anul plăcut Domnului" (Luca 4, 19). Acesta este anul care a început atunci și niciodată nu se mai întrerupe, anii care vor dăinui. Acesta este timpul care se transformă în veșnicie. Domnul Hristos a binecuvântat timpul, l-a umplut de Sine și l-a umplut veșnic și de veșnicie. *(continuare în pag. 2)*

Evanghelia duminicii (Matei IV, 12-17)

„De atunci a început Iisus să propovăduiască și să spună: Pocăiți-vă, căci s-a apropiat împărăția cerurilor." (Matei, 4, 17)

„Căci Eu nu voiesc moartea păcătosului, zice Domnul Dumnezeu; întoarceți-vă deci și trăiți!" (Iezechiel 18, 32). Cuvântul este de-a dreptul grav. Căci altfel, fără această întoarcere, e primejdia morții însăși. Observați legatura între pocăință și viață. Atunci, în adânc: Întoarceți-vă la Dumnezeu și Eu mă voi întoarce către voi, zice iarăși profetul. Ce-a însemnat, atunci, păcatul? Și aici trebuie spus cu tărie și de neclintit: păcatul a însemnat schimbarea sensului existenței noastre. Dacă vreți, cu un termen folosit în știință, schimbarea gravitației. Căderea a însemnat schimbarea sensului existenței noastre; în loc de gravitația către originea noastră, către Ziditorul nostru... și Părinții au tâlcuit adânc: a nu-ți cunoaște originea și sensul existenței tale, aceasta înseamnă păcat, stri-ăciune și moarte. De aceea a zis Profetul: întoarceți-vă ca să trăiți.

Părintele Constantin Galeriu

(continuare din pag. 1)

De când a coborât în lumea noastră pământească și a intrat în acest torent, în acest râu al timpului, a luat naștere anul plăcut Domnului. Nouă ne sunt date puteri dumnezeiești, ca noi, oamenii, mici și săraci, să putem umple pe pământ, zilele și nopțile noastre, sufletele noastre și ființa noastră cu ceea ce este veșnic, cu ceea ce este al lui Hristos, cu ceea ce este ceresc. Un asemenea dar ne-a adus Domnul nouă, oamenilor.

Aceasta este ziua pe care a făcut-o Domnul (Psalmul 117, 24). Atunci, prin biruința asupra morții, prin biruința asupra diavolului, prin dreptatea asupra păcatului ne-a dăruit Viața veșnică, nemurirea. De aceea este acea zi pe care a făcut-o Domnul, ziua care a început de la Înviere și durează veșnic, prin toată veșnicia, pentru fiecare om pe pământ, pentru fiecare ființă omenească. De la Nașterea Domnului Hristos în această lume, de la Învierea Sa nu mai există nicio îndreptățire. Fiecare zi este ziua mântuirii, căci este aici, în mijlocul nostru, Domnul Hristos Cel Înviat, și deasupra noastră și în jurul nostru și pretutindeni. Pretutindeni în toată lumea este Domnul Hristos Înviat, fără de moarte! Omule, atunci de ce zăbovești? Pentru tine fiecare zi este ziua mântuirii.

Fiecare zi este ziua mântuirii. Nu numai aceasta, *fiecare clipă este ziua mântuirii*. Amintiți-vă de tâlharul de pe cruce (Luca 23, 42-44). În momentul în care s-a pocăit, pentru el a luat naștere nu numai ziua, nu numai anul, nu numai mii de ani, ci întreaga veșnicie. Ce s-a în-tâmplat cu Zaheu? În acea zi în care a intrat Domnul în casa sa, atunci când în sufletul lui Zaheu s-a întâmplat o mare transfigurare prin întâlnirea cu Domnul, ce a devenit acea zi pentru el? (Luca 19, 2-9) Veșnicia, veșnicia lui, nu numai mii de ani. Căci de atunci el și-a rânduit întreaga sa viață întru veșnicie, a mers după Domnul și a dobândit Viața veșnică. Tot așa se întâmplă și cu fiecare om în această lume. Ce se cere de la noi? Ca noi să transformăm fiecare zi în veșnicie, fiecare zi. Aceasta este pocăința pentru noi, pocăința și lupta cu păcatele noastre. Păcatul să-l nimicesc în mine; și când reușesc aceasta prin pocăință, dobândesc bucurie dumnezeiască. Iată-mi veșnicia, iată ziua binecuvântată, iată ziua pe care a făcut-o Domnul, iată biruința mea asupra a tot ceea ce este muritor, asupra a tot ceea ce este păcătos, asupra a tot ceea ce este demonic.

A cui zi mai cinstim azi? A Marelui și Sfântului învățător al lumii, a lui Vasile, Arhiepiscopul Cezareii Capadociei, omul care și-a transformat timpul vieții sale pământești în veșnicie. Privește-l, ia aminte! Cum trăiește el, cum în fiecare oră, în fiecare clipă el transformă timpul în veșnicie, trăiește în Biserica lui Hristos și cu puterea ei, el transformă timpul său în veșnicie.

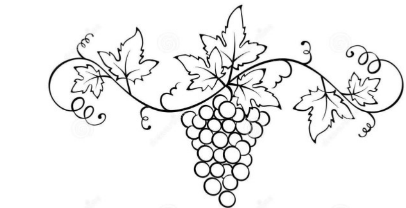
Fie ca Sfantul Vasile să reverse de la Domnul credință mare, dragoste evanghelică mare, rugăciune neîncetată, post aspru, milostivire, iubire de frați, iubire de Dumnezeu. Cu ajutorul tuturor acestor sfinte virtuți să ne transformăm zilele noastre, nopțile noastre, orele noastre și clipele noastre în veșnicie, să fim și noi, atunci când vom ieși din această lume, cu sufletele pline de credință evanghelică, de dragoste evanghelică și de toate virtuțile evanghelice, să ne înălțăm la Ceruri și acolo împreună cu toți Sfinții să-L slăvim pe Domnul nostru cel minunat și neschimbat, pe Iisus Hristos, Căruia I se cuvine cinstea și slava veșnică, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin!

<u>11 ianuarie</u>:

Sf. Teodosie cel Mare

(†529)

Rugăciunea lui era neîncetată, privegherea de toată noaptea, lacrimile din ochi totdeauna curgeau ca din niște izvoare.



Din Patericul Sfântului Sava

„Ia aminte la toate și întru toate... Ți s-au dat ochi ca, văzând lucrurile Domnului, să-L proslăvești pe Dumnezeu; dar dacă nu vei lua aminte ca să-i întrebuințezi cum se cuvine, te vor arunca în desfrânare. Ți s-a dat limbă ca să slavoslovești pe Atotbunul Ziditor; dar dacă nu vei lua aminte, poți cădea în osândire și hulă. Ți s-a dat auz ca, primind prin el cuvântul lui Dumnezeu, să-ți sfințești prin el inima; dar dacă nu vei lua aminte, prin el poți să-ți otrăvești sufletul."

Sf. Maxim Mărturisitorul răspunde

Ce înseamnă cuvântul Apostolului: „Carnea și sângele nu pot să moștenească împărăția lui Dumnezeu„ (1 Cor. 15, 50)?

Carnea este pofta, iar sângele mânia. Cu dreptate deci cel ce nu se curățește de acestea nu poate moșteni împărăția lui Dumnezeu.



PĂRINTELE ANDREI GRIGORE ZAMFIROIU

Un suflet de poet mărturisitor în zeghe de deținut



Se-ntorc din hăul închisorii
bărbații albi, cărunți feciorii.
Năvala vieții sfinte vine
din temnițí, lagăre și mine.

Un crez de fier
tună'n istorie
și bezne pier
lumini se-nglorie.

Și augură diafani
Anii ce înflor
Zâmbetelor cui mi-i dor
Și-i e dor de ani...

Plânge, plânge, prizoniere
Scrisa ta amară
Pe destinul tău și țară:
Lacrimă și fiere...

Iar pe cine știe unde,
Tot în hrubele afunde,
Un flăcău cuprinde gratii
Cu pumni grei ca-n visul tatii...

Și în anii care vin,
noapte sfântă, zi-mi,
ce bătrâni Ierusalimi
voru-mă vecin?...

Ori e Cerul care-apleacă-n
umbra ta cu bură
zare lină... și se-ndură:
lună pe-un mesteacăn?

De pe dealurile Gorjului, pe băncile Facultăților de Litere și Filosofie din București, Grigore Zamfiroiu a fost dintotdeauna creștin profund, așa cum l-a învățat mama sa, țăranca din Bumbești-Pițic. Învățător, profesor, psiholog școlar, el va ajunge apoi pe frontul de răsărit și prizonier în Siberii de gheață. Refuză cu demnitate să facă parte din diviziile prosovietice întoarse după 1944 în România, în care mulți ostași au fost înșelați să intre pentru o bucată de pâine.

Va plăti cu ani noi de temniță chiar în țara sa. Eliberat în 1955, trăiește o perioadă mărturisitoare în viața sa de profesor.

Într-o zi vine „un tovarăș inspector" și la clasa învățătorului Grigore Zamfiroiu, unde are loc o originală lecție de „intuiție", cum se chema pe atunci primul contact cu științele naturii.
Inspectorul îi îndeamnă pe copii să răspundă în cor și succesiv: dacă văd banca lor, dacă pot să pună mâna pe ea, dacă banca „este" și la toate întrebările ei răspund afirmativ, în cor.
Inspectorul le arată tabla și repetă întrebările: o văd, pot să pun mâna pe ea, „este" și vocile copiilor răspund în cor cu „da".
Inspectorul (sigur pe reușita metodei, pune o nouă întrebare): Copii, dar pe Dumnezeu Îl vedeți?
Copiii (în corul încă sigur): Nu!
Inspectorul: Puteți să puneți mâna pe El?
Copiii (mai puțin siguri, parcă): Nu!
Inspectorul: Deci, dacă nu-L vedeți și dacă nu puteți să puneți mâna pe El, Dumnezeu este?
Copiii (șovăind, voci stinghere): Nu este!
Inspectorul (satisfăcut): Așa, copii: Dumnezeu nu este!
Intervine profesorul: Domnule inspector, vă rog să-mi dați voie să continui lecția dumneavoastră.
Inspectorul (radios): Sigur că da!
Profesorul: Copii, voi puteți să puneți mâna pe domnul inspector?
Copiii: Da, putem!
Profesorul: Domnul inspector este?
Copiii: Da, este!
Profesorul: Copii, dar mintea domnului inspector o vedeți? Puteți să puneți mâna pe ea?
Copiii: Nu!
Profesorul: Este?
Copiii: Nu este!
Profesorul: Așa copii, mintea domnului inspector nu o puteți vedea, fiindcă nu este. Domnul inspector nu are minte!

A urmat condamnarea la moarte într-un proces din al cărui lot au făcut parte, printre alții, Radu Gyr și părintele Ioan Ageu din Arad. Așteaptă luni de zile executarea în celula morții de la Jilava, în timp ce soția și doi dintre cei trei copii sunt arestați și ei. Apoi i se comută pedeapsa în închisoare pe viață. Gustă din amarul temnițelor de la Jilava și Aiud. În 1964 este eliberat odată cu toți ceilalți deținuți politici.

Vor urma ani de trăire creștină tot mai intensă, culminând cu primirea preoției, iar după 1989, când devine văduv, cu intrarea în viața monahală. Părintele ieromonah Andrei ajunge să-și vadă publicate o parte dintre versurile care i-au înseninat inima și viața în anii grei de închisoare.

<u>14 ianuarie</u>:

Sf. 38 Părinți din Sinai și 33 Părinți din Rait, uciși de saracini în sec IV

„Cu cuget smerit slujind lui Dumnezeu, ați zdrobit semeția vrăjmașului, fericiților, când ați fost tăiați cu sabia și omorâți."

gă lucrarea personală, izbăvește neamul, deci și pe cei catolici, nu doar pe cei ortodocși. Rugăciunea atinge neamul. Părintele a îndemnat pe o maică să spună o dată pe zi Tatăl nostru în limba maghiară, căci se bucură mult cei din neam. Deci e clar că lucrarea merge până în spița neamului. Mănăstirea ajunge astfel să fie o mare bucurie și nădejde. Iar ținta este Hristos, Care lucrează în ambele direcții: și la minus infinit, și la plus infinit.

Vă rugăm să spuneți un gând pentru frații de la Bisericuță.

Ne bucurăm mult de câte ori auzim de ei. Îi pomenim și îi avem în inimă. Îndemnul ar fi: să asculte de Părintele și să țină strâns unii de alții. Părintele Ioan de la Sihăstria a zis un cuvânt care m-a marcat mult: ascultarea este de la Dumnezeu, iar răzvrătirea și nemulțumirea sunt de la draci. Să fim conștienți că atunci când vine răzvrătirea, nu suntem în duhul bun și trebuie să o depășim. Aceasta îi îndemn: să asculte de Părintele. Și pentru că ascultarea e de la Dumnezeu, Dumnezeu va lucra prin ea.

Amin! Vă mulțumim!



13 ianuarie:

Sf. Ier. Iacob din Nisibe(†350)

„Când Arie, întâiul hulitor al Fiului lui Dumnezeu și al Sfântului Duh, și-a ascuțit limba sa asupra Făcătorului său și a tulburat tot Egiptul, iar mai marele între împărați Constantin a adunat întâiul sobor de sfinți părinți a toată lumea, în Niceea, arhiereul lui Dumnezeu, Iacob, era acolo în mijlocul soborului sfinților părinți, apărând dreapta credință, iar pe Arie l-a depărtat de la Biserică."

Încă fiind în zilele de praznic, până la Odovania din 14 ianuarie, vă oferim versurile unui frumos colind, a cărui origine este în Muntenia.

COLINDUL BOBOTEZEI

Aghios, Aghios,
Trecu Nașterea lui Hristos,
Hai cu toți să alergăm,
La Iordan să ne-nchinăm.

La Iordanul cel frumos,
Acolo vine Hristos,
Duhul Sfânt din cer pogoară
Și pe pământ Se coboară.

Astăzi Hristos în Iordan
Se botează de Ioan,
Astăzi și Sfântul Ioan
Vine către Iordan.

Și dacă S-apropia,
Domnul Hristos îi grăia:
"Vino, Ioane, Mă botează
Și legea o îndreptează."

"Doamne, cum voi cuteza
Pe Tine-a Te boteza?
Eu sunt iarbă și țărână
Și-mi tremură a mea mână.

Tu ești foc ce mistuiești,
Tu și munții îi topești,
De Tine de m-oi atinge,
Mă voi arde și m-oi frige."

Proorocul cuteză,
Mâna lui și-o ridică,
În Iordan o afundă,
Pe Domnul Îl boteză.

Atunci Cerul s-a deschis,
Și un glas așa a zis:
„Tu ești Fiul Meu iubit,
În Care bine-am voit."

Frumos Praznic a trecut,
În carele Te-ai născut,
Și acesta-i luminat,
În care Te-ai botezat.

Și de-acum până-n vecie,
Mila Domnului să fie
Și Botezul lui Hristos,
Să ne fie de folos.



IERTAREA

Condiție imperativă a mântuirii

12 ianuarie:

Sf. Mc. Tatiana diaconița (†226)

„Frumoasă statornicie sufletească având Sfânta Muceniță Tatiana și frumusețea dreptei cinstiri de Dumnezeu, încă și strălucind în chip minunat de lumina muceniciei, își dobândește, ca prieten, pe Mirele Cel Curat."

Moaștele sale plăcut mirositoare se află în Catedrala mitropolitană din Craiova, fiind aduse de boierii Craiovești în anul 1453, pe timpul Binecredinciosului voievod Neagoe Basarab.

Greu este a ierta, uneori pare de-a dreptul imposibil. Ce anume ne greșesc oamenii, pentru ce să-i iertăm? De obicei pentru cele ale lumii acesteia și pentru rănirea orgoliului propriu, cum ar fi: diferite datorii neachitate, înșelăciuni, furturi, cuvinte defăimătoare, loviri, jigniri etc.

A ierta în secunda următoare o faptă gravă înseamnă *să ai multă iubire pentru aproapele* și să fii deja pe calea despătimirii și a lepădării de sine. Până acolo, însă, unii dintre noi mai avem destule lupte de câștigat pe tărâm duhovnicesc. Fiindcă totuși dorim să iertăm, fiind condiție imperativă a mântuirii, începem prin a-l îndreptăți pe vinovat, căutându-i scuze de felul: n-am înțeles eu bine, o fi fost dezinformat, nu mai are de unde achita, poate-i bolnav, și altele.

Sunt bune și acestea, dar de fapt, procedând astfel, *nouă nu ne găsim nicio vinovăție*. De ce? Fiindcă nu vrem să ne amintim de câte ori am făcut și noi unele asemănătoare sau mai rele și să zicem în sinea noastră cum ne învață Părintele Arsenie Boca: *„așa-mi trebuie"*. Ar fi un drum mai scurt, care ne-ar salva de mult zbucium lăuntric.

O cale și mai ușoară ne-a învățat Părintele nostru duhovnic: *„Dumnezeu iartă greșelile noastre înainte de a le face, dar nimic nu rămâne neispășit"*. Deci, dacă Domnul îi iartă pe toți, și a dovedit-o pe cruce, cum să fiu eu neiertător? Iar ispășirea este problema vinovatului, pentru care mă rog, mai ales că poate am și eu o vină.

Așadar, cea mai folositoare metodă, pe care să o avem în vedere pentru iertarea aproapelui, este să-mi spun: *„dacă Dumnezeu l-a iertat, atunci eu cum să nu-l iert?"* sau *„cum mă va ierta Dumnezeu pe mine, dacă eu nu iert?"* condiție la care mă angajez de câte ori zic rugăciunea „Tatăl nostru". Iertarea este jertfă de iubire pentru celălalt, pe care Dumnezeu o primește ca pe o faptă bună făcută unuia mai mic al Lui. Face parte din comoara ce ne-o agonisim în Cer pentru vremea înfățișării.

O faptă creștinească importantă este și aceea de a cere iertare. La început ne este greu din cauza orgoliului, deoarece, cerând iertare, acceptăm că am greșit. Sau poate o facem rațional, nu din dragoste, cu scopul unui câștig de imagine sau al unui câștig material, deci necinstit. Cu timpul o facem din obișnuință și tot cerem iertare la câteva fraze. Încă se mai folosește forma „îmi cer iertare", de parcă mi-o cer mie, în loc de a zice *„vă* cer iertare" sau *„îți* cer iertare". Nici nu știu cum a putut intra în uz prima variantă... Însă a cere iertare cu sinceritate și din inimă este o frumoasă dovadă a dragostei.

Iertarea ne scapă de multe necazuri, de la furie (cu consecințele știute) la neuitare (cu amărăciunea și resentimentele aferente). Fără iertare sinceră ne afundăm într-o tristețe care ne poate înmbolnăvi și din care cu greu mai ieșim fără ajutor duhovnicesc. Iertând, facem o jertfă de iubire, după cum am mai spus, dar în același timp ne eliberăm din captivitatea propriilor angoase. Deși se știe că nu-i ușor a ierta, dar văzându-ne dorința sinceră de a o face, Dumnezeu ne trimite Harul Său, pentru a desăvârși ceea ce fără El nu poate fi definitiv și nu ne va odihni.

M.N.

ASCULTAREA ȘI LEPĂDAREA DE SINE – ARIPILE VIEȚII MONAHALE

Pe 21 iunie 2020, a doua duminică după Rusalii, de Duminica Sfinților Români, o parte din maicile de la mănăstirea Băița s-au așezat, cu rânduiala ierarhului locului, într-un alt locaș monahal, nu departe de vatră. Criscior este aproape de locul nașterii Părintelui Arsenie Boca, dar și al preotului mărturisitor Ilarion V. Felea. În obște sunt acum 5 maici și surori, pe lângă alte trei viețuitoare în vârstă aflate acolo. Maica stareță Varvara a primit cu multă deschidere să răspundă la câteva întrebări. Nădăjduim că răspunsurile vor fi prilej de mai bună înțelegere a luptei duhovnicești, dar și de apropiere prin rugăciune.



Contează mult ca o obște de monahi să fie în același duh?

Sigur că este necesar ca obștea să fie în același duh. Altfel, se sparge unitatea obștii, lucrarea ei. O singură persoană dacă nu e în același duh și deja se simte; lucrarea ei diferită îi afectează pe ceilalți.

De fapt, ce înseamnă a fi în același duh?

În primul rând înseamnă a avea același duhovnic. Acest lucru este esențial pentru o obște de monahi. Altfel, lucrurile nu funcționează. Obștea trebuie să aibă aceeași lucrare, aceeași orientare, același țel, același drum de urmat. Am avut un caz – o maică din altă obște, care a venit la noi, dar nu a reușit să rămână. Avea cu totul alte obiceiuri și acelea nu se potriveau cu rânduiala de aici. În cele din urmă a ales să plece.

Asta ne duce la o nouă întrebare: este mai greu pentru cineva să se obișnuiască la mănăstire, dacă nu vine aici din tinerețe?

Fără discuție, tinerețea are atuul ei: se adaptează mai ușor, primește mai ușor lucrarea. Dar nu este exclusă intrarea în viața monahală la bătrânețe. Cunoaștem mari sfinți care nu erau tineri când au ales mănăstirea: Sf. Pavel cel prost a intrat la 60 de ani... La orice vârstă se poate intra în mănăstire și se poate face o lucrare duhovnicească de vârf.

Unii dintre cei care citesc azi relatări despre monahii din vechime și apoi merg pe la o mănăstire sau alta, ajung să se smintească și zic că nu este nicio diferență între viața din lume și cea din mănăstire, căci monahii de azi au tot comfortul. Ce face azi diferența între viața monahală și viața mirenilor?

Părintele Arsenie spunea: poți să fii un om foarte bun în lume: credincios, iubitor de slujbe, corect, dar să nu fii bun de mănăstire. Pentru că viața de mănăstire presupune o lepădare de sine și ascultare mai mari. În mănăstire, că vrem, că nu vrem, acestea trebuie să se plinească. Dacă nu te silești să te lepezi de tine și să faci ascultare, ajungi să pleci din mănăstire, întrucât nu mai faci față. Pietrele tari se luptă mai greu și mai mult în mănăstire – dar și izbânda e mai mare, iar ispitele și greul depășite îi aduc la o cunoștință mai mare de Dumnezeu. Iar pietrele moi reușesc mai ușor, lupta nu e așa de mare. Însă toți cei ce se silesc aici, vor reuși. Aceasta este viața monahală: lepădarea de sine, de ideile proprii, de păreri, de dorințele pe care le ai și care aici nu se pot împlini sau nu trebuie, căci nu sunt de folos. Cercul închis al vieții monahale obligă la aceasta. Iar ținta vieții monahale este vederea lui Dumnezeu, o țintă mare și înaltă, care se realizează prin ascultare și lepădarea de sine.

Viața de mănăstire e mult mai simplă în latura exterioară, dar mai grea în interior, pentru că te lovești de tine. Prin ascultare și lepădarea de sine, trebuie să moară omul cel vechi și să se nască omul nou – duhovnicesc. Aceasta este singura lucrare pe care un monah trebuie să o aibă în mănăstire. Aceasta a fost dintotdeauna și azi este la fel.

Atunci mai are vreo importanță viața de comfort pe care și mănăstirile o oferă în anumită măsură azi?

Lupta duhovnicească este așa de mare încât, chiar dacă există comfort în mănăstire, cade pe un plan mult inferior, întrucât nu de el te lovești și nu el este esențial în mănăstire. Aici te izbești de tine, de sinele tău, iar esența este lupta duhovnicească. Ea premerge oricărui fel de viață, oricărui comfort. Lupta duhovnicească este foarte mare, astfel încât nu mai ajunge să te afecteze faptul că ai comfort în mănăstire. Prin intrarea în mănăstire, se declanșează această luptă duhovnicească și ea lasă în urmă orice altceva material.

Aveți în obște maici care au plecat de foarte tinere din lume, alegând mănăstirea. Cu ce l-ar putea atrage pe un tânăr de azi viața de mănăstire?

Mănăstirea schimbă cu totul orientarea, o întoarce spre sine. În lume, orientarea este spre familie, copii, cei din jur. Aici, un tânăr se poate angaja într-o lucrare duhovnicească mult mai țintită, căci nu mai are alte preocupări. Părintele Ioan de la Sihăstria Rarău mi-a spus odată un lucru care m-a speriat un pic: călugărul trebuie să urască toate cele ale lumii. Nu pe oameni, pe ei să-i iubească. Ci tot ce ține de lumesc să urască. Apoi mi-am dat seama că monahul trebuie să urască tot ce ține de duhul lumesc: tehnologiile, tot felul de curente (de modă, alimentație, etc). Aceste curente sunt acum foarte puternice, ele tronează în lume, te lovești de ele, că vrei, că nu vrei. Călugărul trebuie să scoată cu totul din mintea sa aceste preocupări și să se orienteze strict spre partea duhovnicească.

Atunci, ce oferă în schimb mănăstirea unui tânăr care nici în lume nu a fost foarte legat de tehnologii, curente lumești?

Îi oferă bucurii duhovnicești și izbânzi personale. Părintele Savatie Baștovoi spunea că cei din lume cunosc căderile călugărilor, dar nu le știu biruințele. Sigur că și cei din lume au biruințe. Dar în mănăstire, pentru că ai o viață duhovnicească mult mai țintită, ai izbânzi mai mari și la tot pasul. Iar aceste izbânzi reprezintă mari bucurii. Până la urmă ajungi să împlinești ceea ce zicea Sf. Sofronie Saharov: doar în mănăstire se poate realiza curățirea deplină a minții. În lume, aceasta o reușesc foarte puțini. Mănăstirea oferă un cadru în care, dacă vrei, poți să reușești. Depinde de silința personală a fiecăruia. Iar dacă ajungi să-ți cureți deplin mintea, vederea lui Dumnezeu este aproape. Părinții din vechime ziceau că monahii de acum nu vor mai fi ca cei de demult. Dar și acum se poate curăți mintea. Părintele Arsenie zicea că cine dorește, poate, deși piedicile sunt mai mari în zilele noastre.

Este intrarea în mănăstire o fugă de propriile origini, de propriul neam? O lăsare în spate și o uitare a lor?

Nici vorbă! Dimpotrivă – în mănăstire nu îi lași în spate pe cei din neam, ci îi iei în spate și împreună cu ei te duci înainte, chiar dacă ești într-un alt cadru.

Se simte mai puternic povara crucii unui neam în mănăstire?

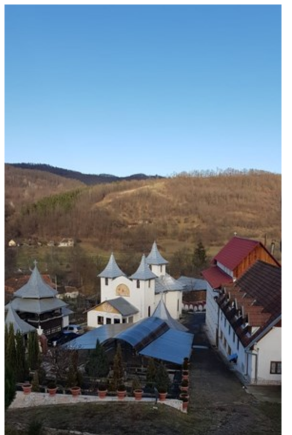
Da. De exemplu, la început eu am simțit-o mai mult prin anumite gânduri rele, pe care nu le aveam înainte. Mi-a fost evident că sunt gândurile moșilor și strămoșilor mei. Dar la un moment dat nu au mai venit aceste gânduri.

Ce înseamnă a lua crucea neamului, fiind în mănăstire?

Finalitatea e izbăvirea împreună cu cei mai mulți din neam. Înainte de a intra în mănăstire, Părintele mi-a zis: de când te așteaptă cei din neamul tău! Adică cei din neamul meu care nu erau bine. Mănăstirea ajută mult pe cei din neam, scoțându-i din locurile de chin și ducându-i în locurile de bucurie. Dumnezeu poate lucra prin jertfa aceasta, a vieții monahale. Orice lucrare duhovnicească începe cu o jertfă. Iar intrarea în mănăstire este o jertfă, o mică jertfă, prin care ai lăsat cele lumești, mai la îndemână și ai optat pentru cele duhovnicești, mai anevoioase. Această jertfă ridică neamul din iad. Sigur că și în lume se poate face aceasta, dar aici e mai țintit, firea (adică inclusiv neamul) se curăță mai repede. Se și spune că Dumnezeu pedepsește până la al șaptelea neam și izbăvește până la al miilea. Ce frumos! Atunci nu merită să faci această jertfă?

Apropo de neam... am remarcat că sunteți o obște în care toate maicile au o parte din origini maghiare. Credeți că puteți ajuta cu ceva etnia din care în parte vă trageți și care acum 1000 de ani era ortodoxă?

Sigur! Se leagă de ce spuneam mai înainte. Mereu întrebam pe Părintele: ce mă fac cu neamurile mele catolice, pentru că nu pot să le pomenesc? Dar sfinția sa mi-a zis: Nu-ți face griji! Tu fă-ți lucrarea ta și Dumnezeu îi va ajuta și pe ei. Intrarea în mănăstire, pe lân



„În mănăstire te izbești de tine, de sinele tău, iar esența este lupta duhovnicească."
Maica Varvara

